

LA MEVA ÀVIA

Quan jo era petita, la meva àvia em cuidava molts dies perquè els meus pares treballaven i no podien estar amb mi. Ella em recollia a l'escola amb l'avi i jo em sentia orgullosa de tenir uns avis tan joves i guapos. Em preparaven el berenar i juntament amb la meva germana ens portaven a les activitats extraescolars que fèiem, fins que la mare ens venia a buscar. Hi havia dies que fins i tot ens donaven el sopar i si ens podíem quedar a dormir a casa els avis, la festa ja era completa.

Pel seu sant o pel sant de l'avi, amb tots els meus cosins (que no som pocs!) ens hi quedàvem a dormir. L'avi ens muntava una tenda de campanya al jardí i l'àvia ens feia menjar per a tots. Explicàvem històries, aventures imaginàries, ens fèiem un tip de riure, fins que ens adormíem esgotats pel divertiment. Al matí quan ens llevàvem, l'àvia ens tenia preparat un gran esmorzar, no hi faltava de res, però, això sí, abans d'esmorzar ens havíem de rentar la cara, i ho fèiem ... llençant-nos a la piscina!!!

A l'àvia, li agradava molt que ens reuníssim tota la família, com més gent fóssim, millor! Tant li feia si érem deu, quinze o vint, "com més serem més riurem" deia sempre, i no calia cap motiu en especial, qualsevol excusa era bona per muntar una "xefla", com deia ella. Tot això li suposava molta feina: fer menjar, netejar i organitzar la festa, però ho feia amb ganes, mai la vaig sentir que es queixés, sempre li ha agradat gaudir dels éssers més propers, dels veritables amics, de la gent que estima.

Tanmateix ara les coses han canviat un xic, l'àvia fa temps que està malalta, pateix una malaltia degenerativa, l'Alzheimer. Les neurones del seu cervell, no se sap per quin motiu, es moren, i això fa que vagi perdent els seus records i la seva identitat. És una malaltia que no té cura, ans al contrari cada cop hi ha més i més casos d'Alzheimer, actualment més de 46 milions al món, i si no és troba una cura efectiva, el 2050 s'hauran triplicat els casos d'aquesta malaltia.

Però, tornant a la meva àvia, en aquests moments ja no es tracta de no recordar les coses que ha fet, o de no saber fer les coses que sempre ha sabut fer, la malaltia va més enllà.

Ja fa temps que no ens reconeix i ni tan sols sap qui és ella, però, tot i que no és capaç de fer les coses per si mateixa, encara li veus aquella mirada dolça que sempre ha tingut. Aquells ulls plens de vida s'han anat apagant, però encara hi queda un esquitx d'alegria que sorgeix de tant en tant. Quan estem tots plegats i cantem o expliquem algun acudit i les rialles omplen l'estança, la mires i t'adones que ella també riu, i amb quines ganes!!!, potser no acaba d'entendre el que els altres parlem, però és ben segur que l'àvia en aquell moment és feliç, dins seu sent l'alegria i l'amor de la gent que l'envolta. Ella és una persona que sempre s'ha cuidat de tothom, i ara, com no podria ser d'altra manera, estic contenta de poder-la cuidar i ajudar jo a ella, intento posar-hi tanta passió com ho feia ella amb mi, però, tot i que l'estimo amb bogeria, no sé si sóc capaç de fer-ho amb la seva intensitat.

L'àvia és un exemple a seguir per mi, em sentiria satisfeta de semblar-me a ella, encara que només fos una miqueta, una dona forta, valenta, que tira endavant i resolt de la millor manera qualsevol problema que tingui, que lluita per la seva família amb mans i mànigues, i que al seu voltant es respira pau i harmonia, i això últim, el fet que es respiri pau i harmonia al seu voltant, encara passa ara. Tot i que està malalta i no és conscient del que fa, segueix fent-nos sentir bé quan estem al seu costat, ella no ho sap, però la seva presència em provoca, almenys a mi, una sensació de serenitat que m'agrada. Per això espero poder gaudir de la seva companyia durant molts anys encara.

T'estimo, àvia Quimeta.

Tal·là-tal·lera